

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. (πρὸς τὸν Πέτρον) Τί χαρά! καὶ ἐγὼ ὅς τις ἐνόμιζα ὅτι δὲν θὰ εἶμαι εὐτυχής!

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ματθίλθη, Ὀκτάβιε! τί ὠραία θὰ ζήσωμεν καὶ οἱ πέντε! (ἰδὼν τὸν Πέτρον) Καὶ εἰ, καλέ μου Πέτρε!

ΠΕΤΡΟΣ. (ἐλθὼν πρὸς τὴν ἄκραν, ἀριστερά) Εὐχαριστῶ, τέκνον μου! δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ με δώσετε μέρος εἰς τὴν εὐτυχίαν σας; τὸ πένω μόνος ἡ χαρά ὅμως αὐτὴ εἶναι μεγίστη...

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ἐγὼ ἀντέχω.

ΠΕΤΡΟΣ. Νὰ εὐχαριστήσετε ἡμᾶς... Ἐγὼ ὅμως προετοιμάζων τοὺς ἄλλους ἐξησθένησα... Ἄ! (πίπτει εἰς ἔδραν.)

ΛΕΥΚΗ. (δραμοῦσα πρὸς αὐτὸν) Ἐλειποθύμησε.

ΠΕΤΡΟΣ. Ὄχι, ὄχι.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Μὴ ταραττέσθε, τέκνα μου... Δὲν ἀποθνήσκει κανεὶς ἀπὸ χαρὰν, ὡς εἶδετε.

ΛΑΚΩΝΙΚΑ.

Α'. Δημιῶδη ᾠσματα.

Ξανθὴ κορὴ τραγοῦδαγε

σ' τὸ μαρμαρὸ δλοφύρι (1).

Ἀπο τὰ μοίργολόγια τὰ πολλὰ

Καὶ ἀπὸ τὸ χαβᾶ (2) τους

Τὸ δλοφύρι βᾶγησε

Κι' ὁ ποταμὸς ἐστάθη,

Καὶ τὸ θερμὸ τοῦ ποταμοῦ

ἐστάθη κι' ἀφικριάσθη.

Ξαναμορφώθη καὶ τῆς λέει

μορφόρεται καὶ λέει

Ἀλλαξαι, κόρη, τὸν χαβᾶ

Καὶ πὲς κι' ἄλλο τραγοῦδι.

Ἐκείνη τἀποκρίθηκε

γυρίζει καὶ τοῦ λέει

Καὶ πὼς ν' ἀλλάξω τὸ χαβᾶ

νὰ πῶ ἄλλο τραγοῦδι;

Ὅπου εἶχα ν' ἄνδρα ἄρρωστον

Καὶ πάντα βαρναῖῶστα,

Μοῦ ζήτηξε λαγοῦ τυρί

Κι' ἀτ' ἄγριο γίδι γάλα.

Ὡστε ν' ἀναίθω σ' τὸ βουνὸ

νὰ καταιβῶ σ' τὸ κάμπο

Νὰ φτιάσω τσάρκο (3) τοῦ λαγοῦ

Καὶ στρουγγα (4) τ' ἄγριο γίδι,

Ἀρρώστησε, ξαρρώστησε

Κι' ἄλλη γυναῖκα πῆρε.

¹⁾ Μαρμαρινὴ γέφυρα. ²⁾ Τουρκ. ἦχος.

³⁾ Κυκλοτερὴς μάνδρα ἀρνίων.

⁴⁾ Μάνδρα προβάτων καὶ αἰγῶν, ἐν Πελοπον. τὴν δὲ τῶν βοῶν ὀνομάζουσιν ὀδερὸν.

Β'. Παροιμίας.

Ἄν δὲν φᾶς ἀπὸ στοιχειῶ, δὲν στοιχειόρεις.
Ἡ παροιμία αὕτη λέγεται καὶ ἄλλῶς:

Ἄν δὲν φᾶς ἀπὸ στοιχειῶ ποτὲ δὲν μεγαλόρεις.
ἦτοι, ἂν δὲν εὕρῃς ἢ ἂν δὲν ἀρπάξῃς χρήματα ἀπὸ πλούσιον, οὔτε μέγαν πλούτον ἀποκτᾷς οὔτε μέγας γίνεσαι.

Κάθε λαγκαδάκι μετ' αἵρε του,
ἦτοι ἕκαστος ἄνθρωπος ἔχει καὶ τὰ φυσικά του προτερήματα.

Πότ' ἐγίνης κολοκύθι, πότ' ἐμάκρυν' ὁ λαιμός σου;

Ἐν Ἡπείρῳ ἡ παροιμία αὕτη λέγεται ὡς ἐφεξῆς:

Ἀκόμη τὸ κολοκύθι δὲν ἔγινε, κι' ἐστράβωσ' ὁ λαιμός του.

Ἐχουσι δὲ καὶ αἱ δύο τὴν αὐτὴν ἔννοιαν λεγόμεναι ἐπὶ νιοπλούτων καὶ διὰ τοῦτο ὑπερφηφάνων.

Ὁγιος μονάχος πολεμᾷ, ποτὲ του δὲν ξεπαύει,
ἦτοι ὁποῖος μόνος κάμνει τὸ ἔργον του, ποτὲ δὲν ἐξευτελίζεται διὰ τοῦτο.

ΑΘΑΝ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Φυλλάδιον 513.

Σελίς 211. στήλη α. στίχ. ἀριστοκρατικῶν διαλέκτων, γρ. ἀριστοκρατικῶν διαλέκτων.

Φυλλάδιον 514.

Σελ.	στήλ.	στίχ.	ἀντὶ ὁ νόμος	γράφε νόμος
217.	α.	19	ἀπὸ	ἀπὸ τῆς
"	β.	22	πτηνῶν	κτηνῶν
218.	α.	1	μελετοῦμεν	μελετῶμεν
"	"	7	ἀναλογῇ	ἀναλογεῖ
219.	β.	4	πρῶτα	πρῶτα,
220.	α.	40	ἀκαλλῇ,	ἀκαλλῇ
"	"	41	διειδόν τινες	διειδόν τινές
223.	α.	21	ἐθίμων	ἐθίμων,
"	β.	24	ἐντελοῦς	ἐτελῶς
224.	α.	30	φαίνεται	ἔφασκε
225.	α.	2	φρονουσί τινες	φρονουσι τινές
"	"	33	τὰς	τὰς πρώτας
226.	α.	6	κοινωνιῶν	κοινωνιῶν,
"	"	9	μόνον	μόνην
227.	β.	30	γνήσιος,	γνήσιος
229.	α.	21	Εὐρίος,	Εὐρίος
"	β.	5	Βάκων	Βάκων
231.	"	51	ἀνάγονται	καὶ ἀτάγονται
233.	"	26	εἰκοσιοποιήθη	ἑκοσιοποιήθη,
"	"	49	ἀληθεύουσιν	ἀληθεύουσιν
235.	α.	29	ὕπομένωμεν	ὕπομίνωμεν
236.	"	25	τελειότητα	τελειότητα
"	β.	16	χαλκῶδη	χαλκῶδη
237.	"	11	παρὰλειπω,	παρὰλείπω.
238.	"	4	Τριπολέμου	Τριπτελέμου.
240.	α.	41		

